

Mæglingsforslag, som tager Hensyn til Slagteriarbejdernes berettigede Utilfredshed med den Praksis, Slagterierne anvender, hvorefter *et Flertal af Arbejderne ved Svinestagterierne kun beskæftiges enkelte Dage om Ugen* og saaledes ikke kommer op paa normal Ugefotjeneste. Mindretallet er opmærksom paa, at denne Utilfredshed, som sandsynligvis er Hovedaarsagen til Mæglingsforslagets Forkastelse, er blevet særlig stor og berettiget, efter at Arbejdsfordelingsloven er blevet ophævet. Mindretallet anser det for sagligt urimeligt at ophøje det foreliggende Mæglingsforslag til Lov og kan derfor ikke tiltræde Lovforslaget.

Angaaende Spørgsmaalet om fornyet Mægling gjorde *Statsministeren* ved 2. Behandling gældende, at Arbejderne allerede to Gange havde forkastet et Mæglingsforslag, og at man næppe fik dem til at stemme for et nyt, medmindre det var gunstigere for dem end de foregaaende; og i saa Fald maatte man regne med, at det maaske blev forkastet fra Arbejdsgivernes Side. Efter Statsministerens Opfattelse vilde det være urigtigt, om man fra Rigsdagens Side opfordrede Forligsmanden til at gøre et nyt Forsøg. Naar man har en Forligsinstitution, og det skal være faglige Afgørelser, der træffes, vilde det være forkert, om man fra politisk Side greb ind i Striden og stillede sig paa den ene Parts Side. »Dette er efter min Mening i fuldstændig Uoverensstemmelse med hele Forligsinstitutionens Opgave og hele dens Opbygning . . . Hvis man griber ind paa den Maade, at den, der forkaster, efter Opfordring fra Rigsdagen faar et Forslag, som er mere gunstigt — ja de Folk er jo ikke saa dumme, de er vant til at forhandle, de ved, hvilke Veje de skal gaa for at opnaa det mest mulige —, da er det den sikre Vej til Forkastelse. Saa kommer Rigsdagen og siger til Forligsmanden: Saa skal vi have et bedre Forslag! Det er efter min Mening den direkte Vej til at *umuliggøre ethvert Mæglingsforslags Vedtagelse i Fremtiden*, og det vil jeg ikke medvirke til. Men det er det, de ærede Medlemmer her stiller Forslag om at gaa ind for, idet de har stillet sig bag meget stærke Ønsker om en saadan Fremgangsmaade.«

Ved 3. Behandling vedtoges Lovforslaget med 74 Stemmer mod 55 (Socialdemokrater og Kommuniste), idet 3 Medlemmer (Danmarks Retsforbund) hverken stemte for eller imod. Retsforbundet havde ønsket, at Loven kun skulde gælde indtil 15. Juni 1946, og at Rigsdagen skulde nedsætte et Udvalg til sammen med Forligsmanden at optage nye Forhandlinger med Parterne. Derved vilde man, efter hvad *Starcke* (D. R.) gjorde gældende, »opnaa at der ikke ved et Magtbud skabtes en uoverstigelig Kløft mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, men at der aabnedes Udvej for et harmonisk Samarbejde, som Sam-